

Kuti László
(*Budapest, 1904–?,?*)

Hársfa ucca

*Itt élek én a Hársfa ucca mélyén,
nem éppen fényes, elegáns negyedben,
fiatalságom elszakadt reményén,
nem élhet nálam senki csöndesebben.*

*Öt éve már így nézem a világot,
szobámban ezt a keskeny ablakot,
egyszer vidáman, máskor csöndes átok
gubbaszt, ha olykor bánatos vagyok.*

*Szobám kicsiny, pár ócska bútor benne,
hossza öt méter, mélysége három,
másnak talán kicsiny odúcska lenne,
nekem itt nyílik végtelen világom.*

*Olykor kitérül a keskeny szobácska,
félíg álmodva, félíg öntudatlan,
a Körútról bejön az uccalárma,
s tudom, hogy a föld izzik, mint a katlan.*

*Kelet felől ágyúk dörögnek újra,
spanyol rétekre hull a gyilkos gránát,
óh messze onnan még a Hársfa ucca,
de már ezer szörny tátogatja száját.*

*Mi lesz, ha megint döggeseleyük szállnak
fölöttünk, majd az undok harci gépek,
hírnökei a vérnek és halálnak,
szárnyuk nyomán leball a büszke élet.*

*Hogy reszketünk majd a szilaj toroknak
szájától, amíg el nem nyelt az örvény,
a csillagok majd akkor is ragyognak
s a Hársfa uccán úr lesz majd a törvény.*

*Talán az autók megállnak az utcán,
egy percre csak, hogy merre hull a bomba,
eztán tovább gyűrűzik, mint a hullám
a gyatra élet, mintha mi sem volna.*

*Forog a föld, az évek évre hullnak,
mi elmegyünk, más emberek követnek
a városoknak és kicsiny faluknak
mélyéből s járják útját köveknek.*

*Mit eldobál a sors, a jószerecs, ki erre hull,
ki másfelé, akárbol, egyik mezítláb
vándorol és messze, a másik arcát
takarja a fátyol.*

*A Hársfa ucca csak nevet, öreg bölcs,
mi gondja erre, életre, halálra?
Őt nem érdekli sem törvény, sem erkölcs,
mi meghalunk, ő az időt kívárja.*

*Olyan mindegy, hogy ki tapossa útját,
egykedvűen, vagy szomorúan lépked,
vagy mint a szélvész, nyargalászva futják
aszfaltkövét akármifajta népek.*

1940

Lázás éj

*Ó lázas éj, halálos remegés,
mily véghetetlen s mégis mily kevés,
testünk kobója izzik és libeg
S mint örült óra kattog a szíved.*

*Érzem az arcod, vonagló kezed
játékos árnyak körüllegenek,
a szemed izzó, sokszínű csoda,
villanyárammal telve a szoba.*

*Ó lázas éj, ti hűnyő csillagok,
e kárhózatba belefulladok,
mellem zibál és zakatol agyam,
minden kis sejtem éhes, nyugtalan.*

*Jó volna most meghalni hirtelen,
becsukni fáradt, álmodó szemem
s magamba zárva suttogó szavad,
tovább álmodni vérző föld alatt.*

*Tovább álmodni ezt a szent imát,
akárhogy zajlik e bajos világ,
ó, lázas éj, ó, fojtott sóhajok,
halott vagyok már és te is halott.*

*Halott vagyok, a testem bolttetem,
selyembajadról aláhull kezem,
ajkam fagyott, sincs rajt se szó, se dal
s az ágyunk néma, dermedt ravatal.*

*Részeg világ, halálos csóközön,
forogni kell a végtelen körön
és szent az átok, szent a kárhózat,
Mikor húsomba mélyed a fogad.*

*Meghalni, édes, most egy pillanat,
amíg a szenny mögöttünk elmarad,
mert halni oly sok, élni oly kevés,
halálos éj, halálos remegés.*

1940

A *Hársfa ucca* című kötetből (Budapest, 1940)